

ਇਮੇਨੁਏਲ ਦਾ

ਸੁਫਨਾ

ਸੱਚੀ ਅਤੇ

ਪ੍ਰੇਰਕ ਕਹਾਣੀ

ਇਮੇਨੁਏਲ ਦਾ ਸੁਫਨਾ

ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕਹਾਣੀ

ਲੇਰੀ ਏਨਾ ਥੋਂਪਸਨ,

ਚਿੱਤਰ : ਸੀਨ ਕੁਯਾਲਿਸ

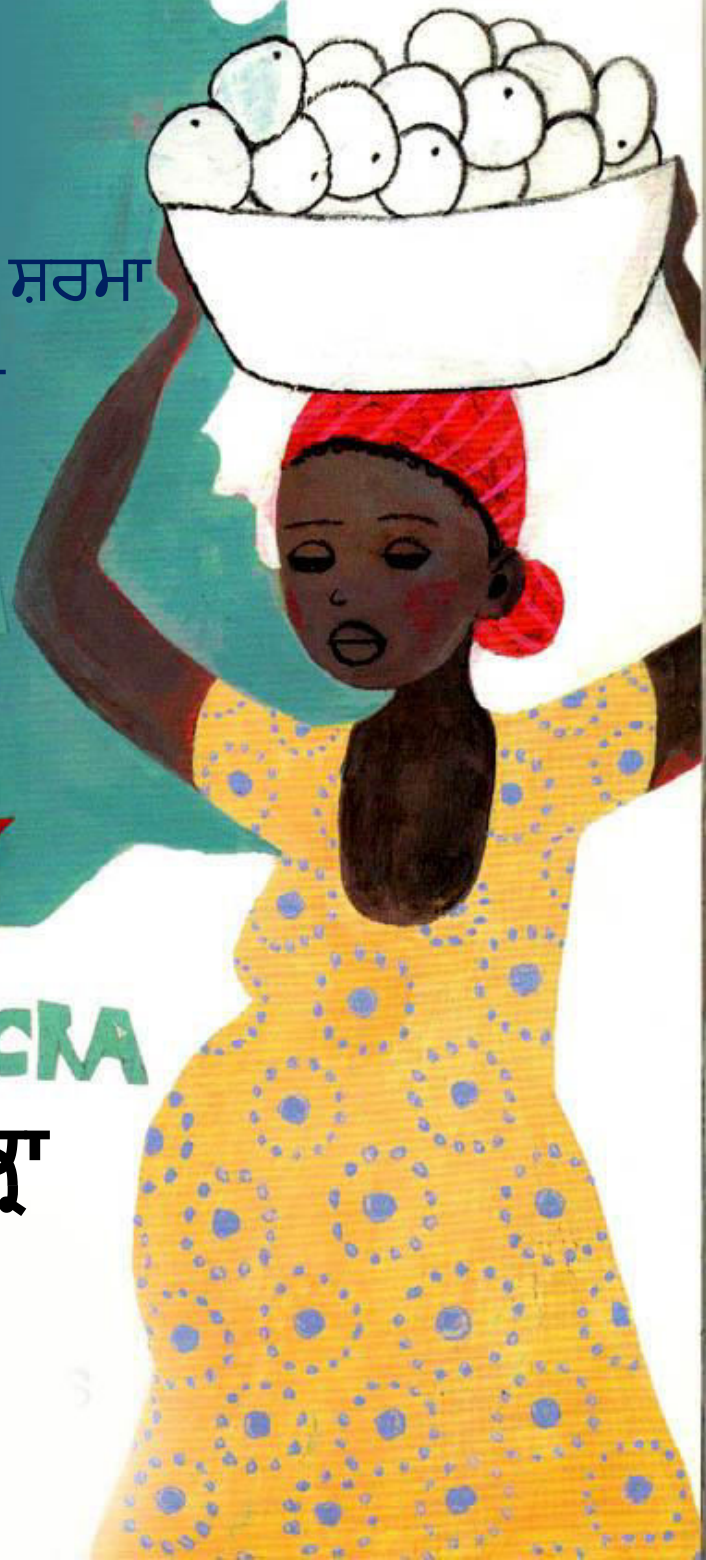
ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ: ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ

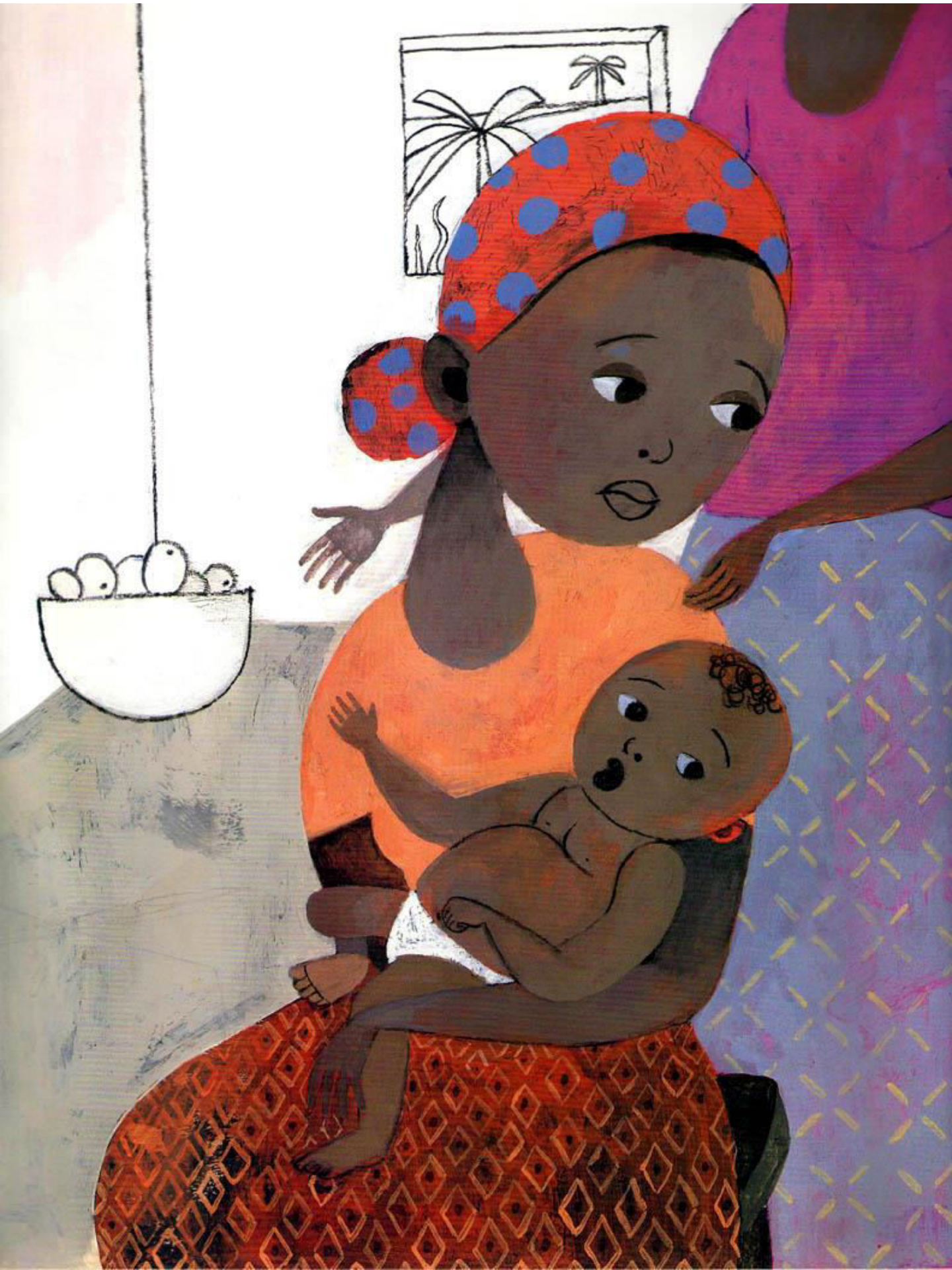
ਅਤੇ ਡਾ. ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਬੋਜ

ਘਾਨਾ

ਅਕੂਾ

ਪੱਛਮੀ ਅਫਰੀਕਾ-- ਘਾਨਾ ਵਿਖੇ , ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਅੱਖਾਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ।

ਉਸ ਦੇ ਦੋਨੋਂ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਛੋਟੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ।

ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਪੈਰ ਕੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕੀਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਏ ,
ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਪ ਮੰਨਿਆ।
ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ,
ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ।
ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਮਫਰਟ ਸੀ ।
ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਂ ਇਮਨੁਏਲ ਰੱਖਿਆ ।

ਜਦੋਂ ਇਮਨੁਏਲ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ

ਤਾਂ ਮਾਂ ਕਮਫਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ,
ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਏਗੀ ।

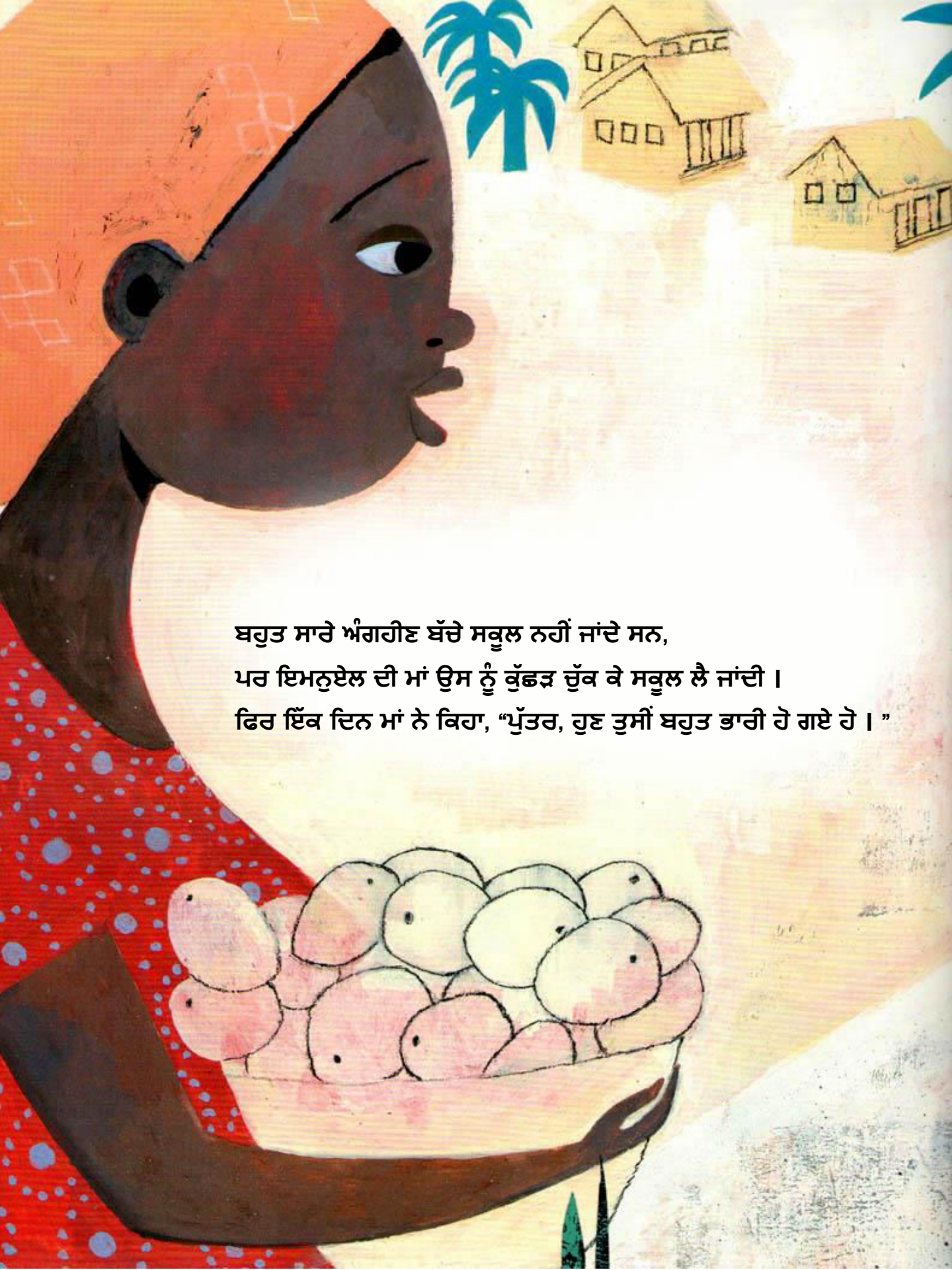
ਹੋਲੇ-ਹੋਲੇ ਉਸ ਨੇ ਰਿੜ੍ਹਣਾ ਅਤੇ ਉਛਲਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ।

ਉਸ ਨੇ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਨਾਰੀਅਲ
ਦੇ ਦਰਖਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ।

ਉਸ ਨੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਬੂਟ ਵੀ ਪਾਲਸ਼ ਕੀਤੇ ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਗਰੀਣ ਬੱਚੇ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ,
ਪਰ ਇਮਨੁਏਲ ਦੀ ਮਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਛੜ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸਕੂਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪੁੱਤਰ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋ । ”

ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਮੇਨੁਏਲ ਇੱਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਉੱਛਲਦਾ ਹੋਇਆ ਸਕੂਲ
ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦਾ ।

ਉਸ ਦਾ ਸਕੂਲ, ਘਰ ਤੋਂ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ,
ਉਹ ਖੁਦ ਇਕੱਲਾ- ਇੱਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ-ਜਾਂਦਾ ।

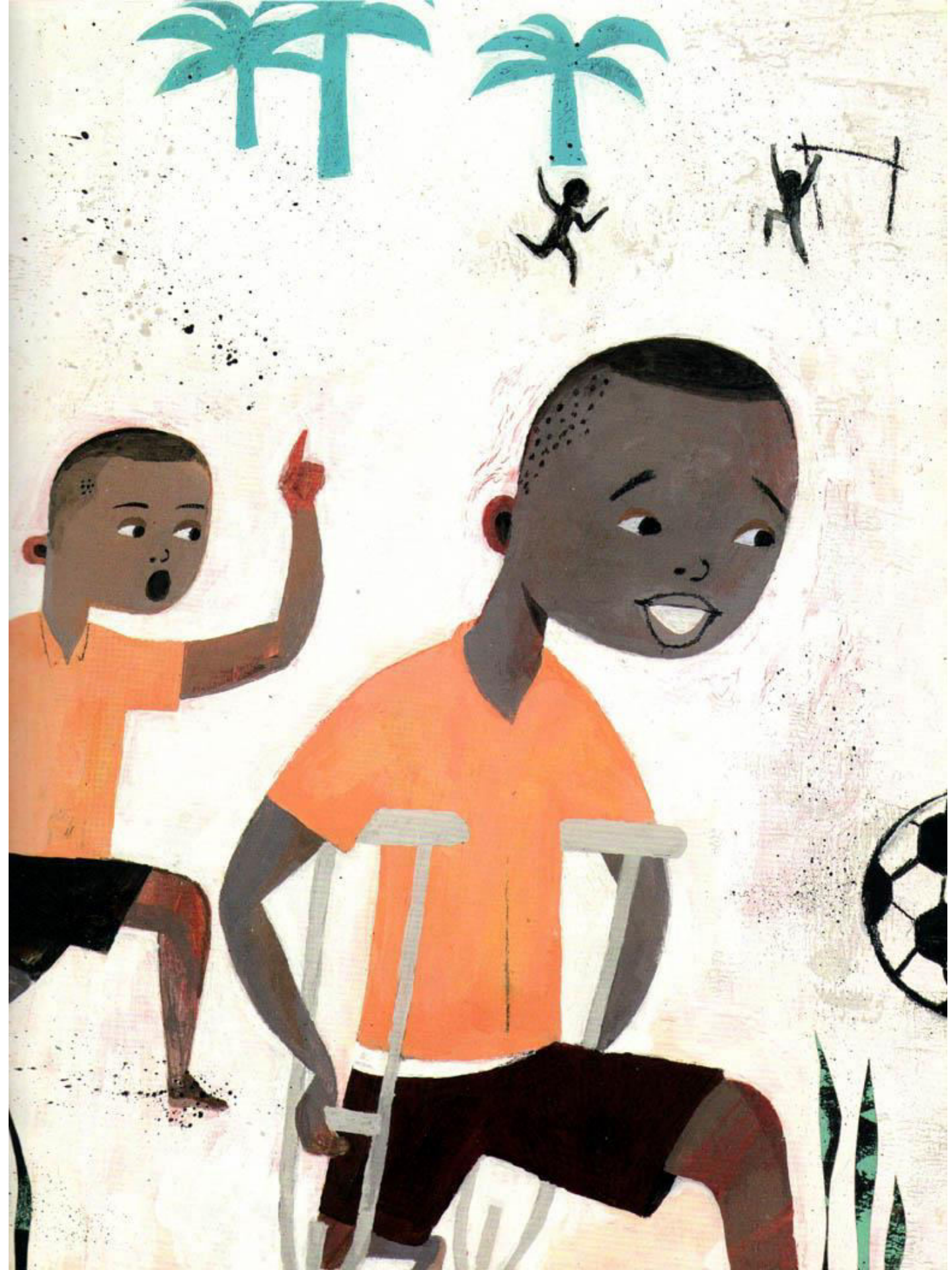
by himself.

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦਾ ਸੀ,
ਪਰ ਇਮਨੁਏਲ ਨੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ
ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦੀ
ਜੋ ਜਮਾਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ-
ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫੁਟਬਾਲ ਖਰੀਦੀ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵੇਗਾ
ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡੇ ।

ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਫੇਹੜੀ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਉਹ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ
ਘੁੰਮਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਪੈਰ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਕਿੱਕ ਮਾਰਦਾ,
ਇਮਨੁਏਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ਤ ਹੁਣ ਉਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ।

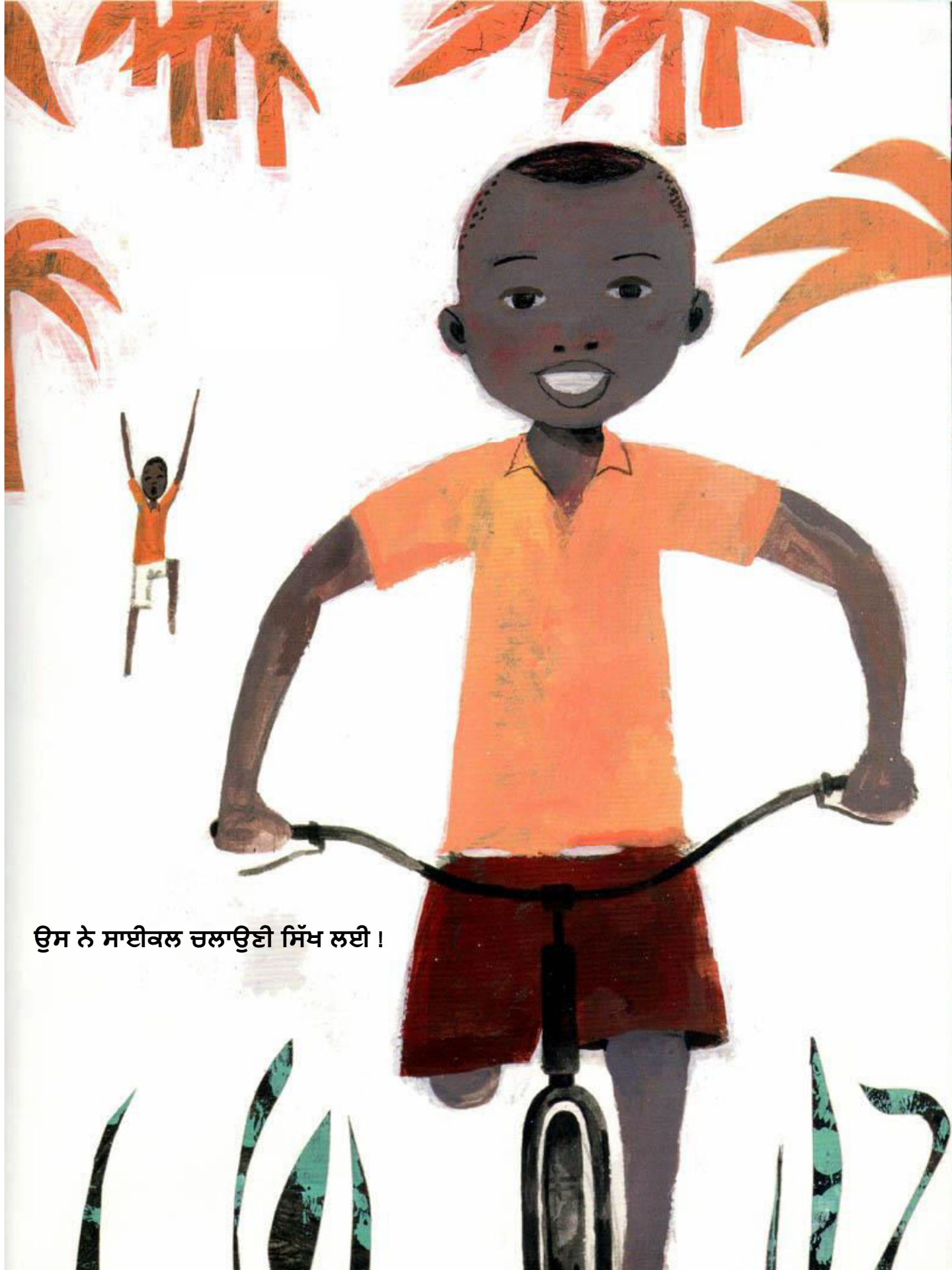

ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਕਈ ਵਾਰ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਸਾਈਕਲ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ।
ਕੀ ਇਮੇਨੁਏਲ, ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਸਕੇਗਾ ?

ਉਸ ਦੇ ਦੋਸਤ ਗੇਡਵਿਨ ਨੇ ਇਮੇਨੁਏਲ ਦੀ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਦਿਤਾ
ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਈਕਲ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾ ਸਕੇ ।

ਇਮੇਨੁਏਲ ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਡਿੱਗਿਆ,
ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ

ਉਸ ਨੇ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣੀ ਸਿੱਖ ਲਈ !

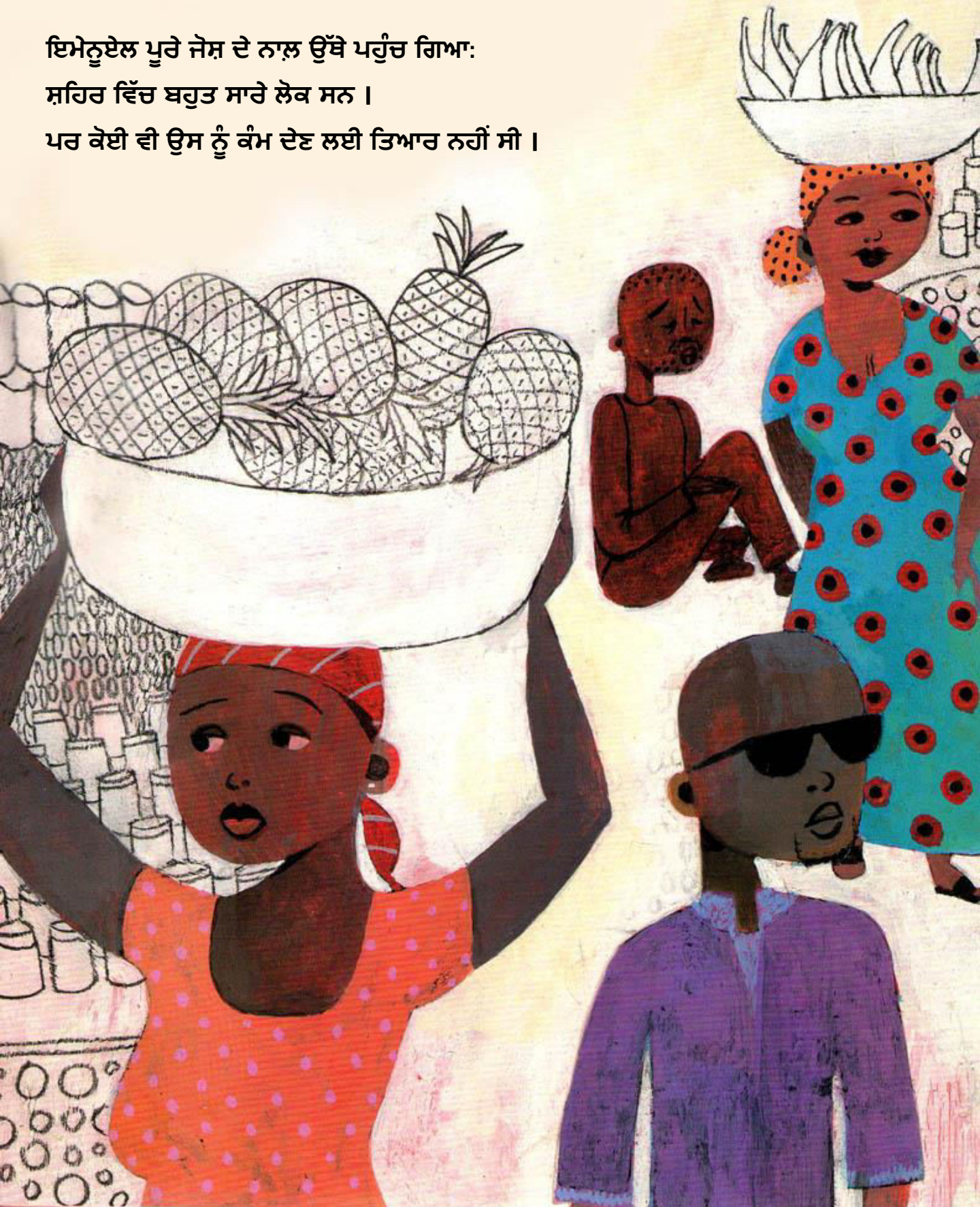
ਜਦੋਂ ਇਮੇਨੁਏਲ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਸੀ
ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਕਮਫਰਟ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ।
ਉਹ ਹੁਣ ਬਜ਼ਾਰ ਜਾ ਕੇ ਸਬਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ।
ਇਮੇਨੁਏਲ ਦੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸਨ ।
ਉਹ ਅਜੇ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ।

ਹੁਣ ਇਮੇਨੁਏਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ ਸੀ ,
ਮਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ , ਇਮੇਨੁਏਲ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਹੀ
ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹਲਚਲ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ, ਘਾਨਾ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਅਕ੍ਰਾ ਜਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ।
ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਿਲ
ਸਕੇਗਾ ।

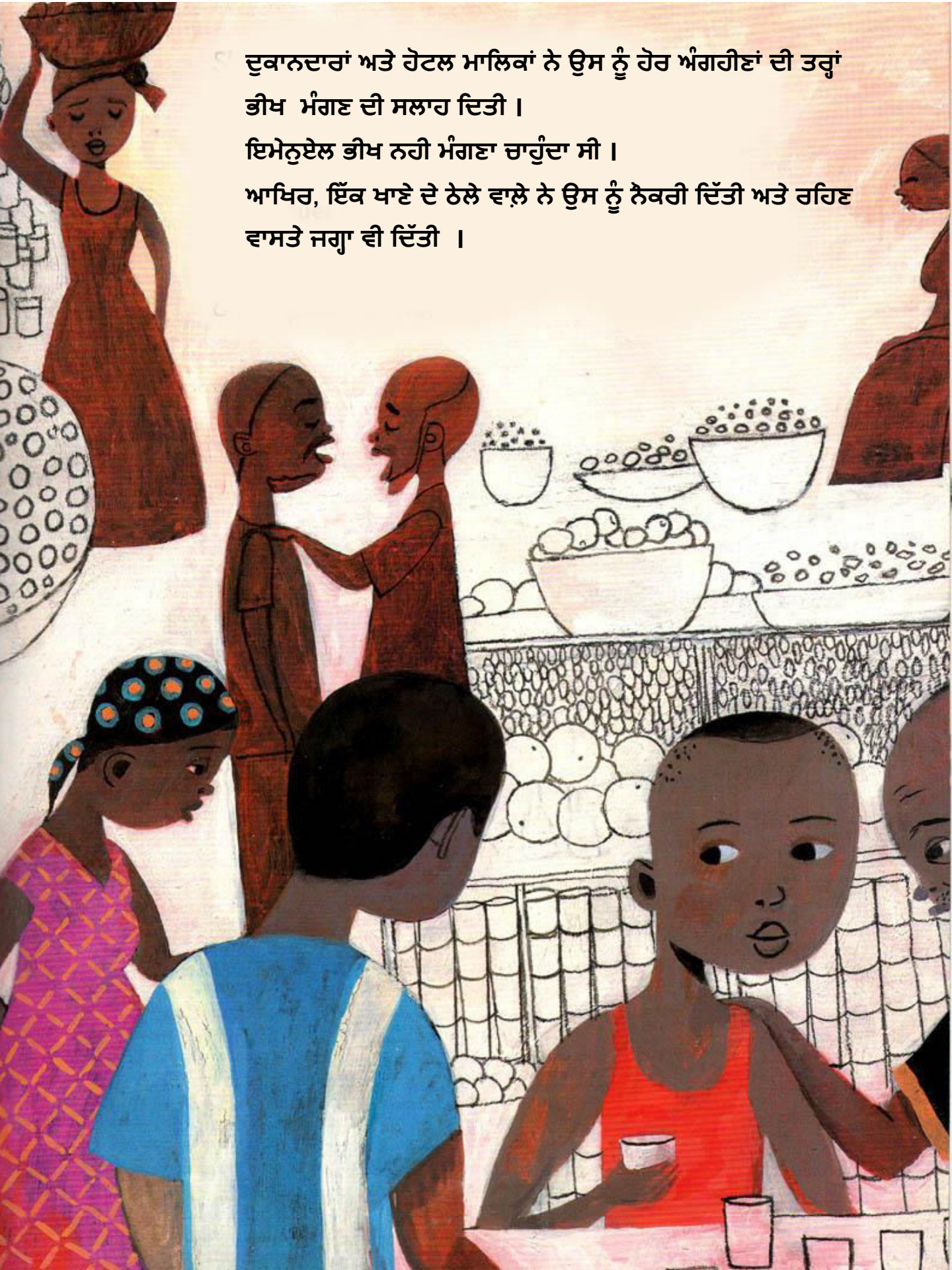
ਇਮੇਨੂਏਲ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਉਥੋਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ:
ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਨ ।
ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ।

ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਮਾਲਿਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੰਗਹੀਣਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ।

ਇਮੇਨੁਏਲ ਭੀਖ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ।

ਆਖਿਰ, ਇੱਕ ਖਾਣੇ ਦੇ ਠੇਲੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਰਹਿਣ
ਵਾਸਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ।

ਜਦੋਂ ਇਮੇਨੁਏਲ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ
ਤਾਂ ਉਹ ਬੂਟ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਦਾ ।
ਉਹ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਂਦਾ
ਅਤੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਇਮੇਨੁਏਲ ਬੂਟ ਪਾਲਿਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਨ ਖਰੀਦਣ ਗਿਆ
ਤਾਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਗਤਾ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰ
ਦਿੱਤੀ ।

ਬੇਇਜ਼ਤ ਹੋਏ, ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਜਦੋਂ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕਾਊਂਟਰ ਤੇ ਪੈਸੇ
ਸੁੱਟੇ ।

ਤਾਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਤਾਂ ਮੰਗ ਲਈ ,
ਪਰ ਇਮੇਨੁਏਲ ਕਦੀ ਵੀ ਉਸ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ ।

ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਕਮਫਰਟ ਦੀ ਤਬੀਅਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ,
ਤਾਂ ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕੀਤੀ ।
ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਲੇਟੇ-ਲੇਟੇ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮਾਂ ਨੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ,
“ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ,
ਕਦੇ ਭੀਖ ਨਾ ਮੰਗਣਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਹਾਰਨਾ ।”

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ

ਇਮੇਨੁਏਲ ਦੀ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

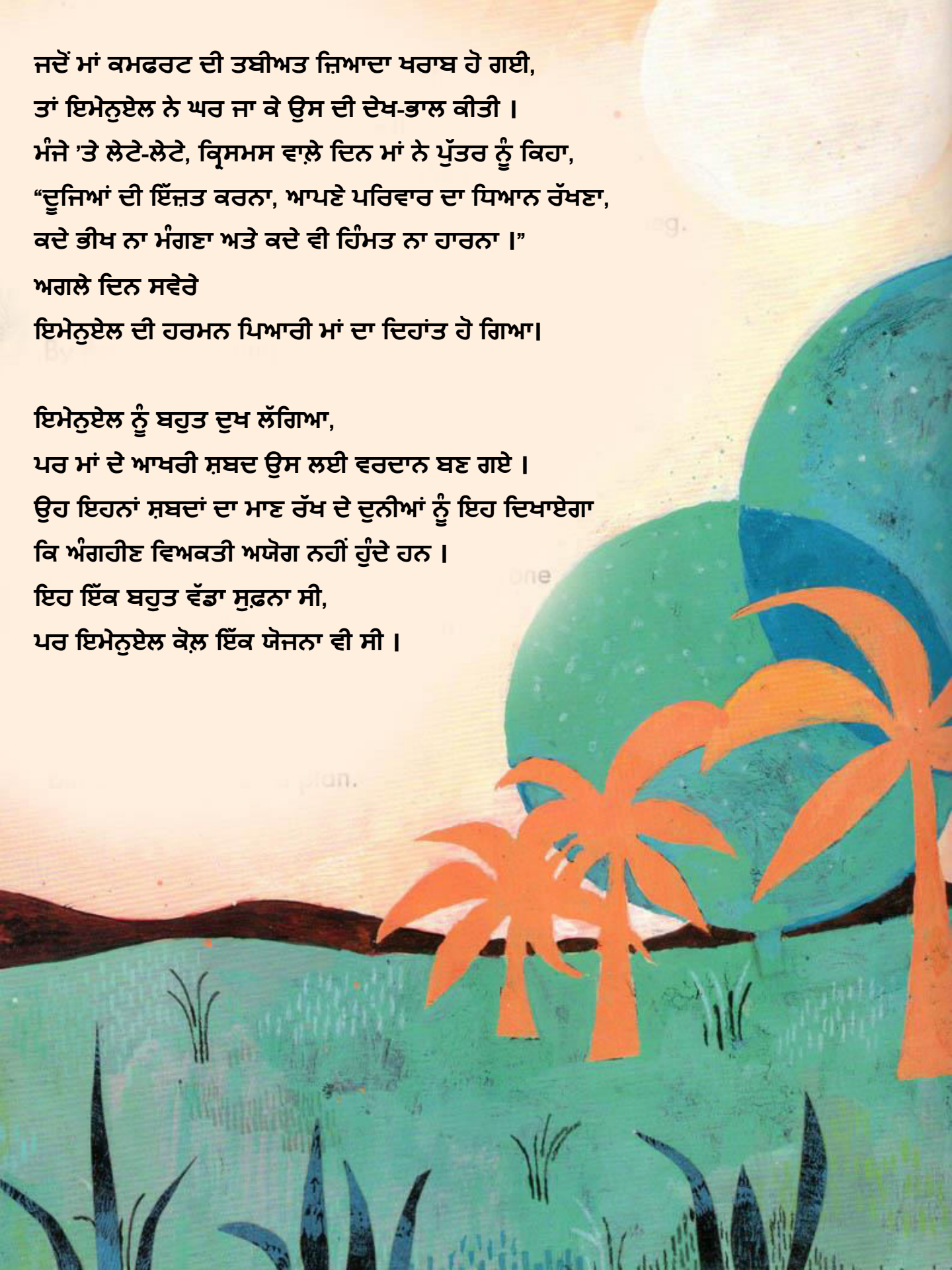
ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਲੱਗਿਆ,

ਪਰ ਮਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਲਈ ਵਰਦਾਨ ਬਣ ਗਏ ।

ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਾਣ ਰੱਖ ਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਏਗਾ
ਕਿ ਅੰਗਹੀਣ ਵਿਅਕਤੀ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੁਫਨਾ ਸੀ,

ਪਰ ਇਮੇਨੁਏਲ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਵੀ ਸੀ ।

ਇਮੇਨੁਏਲ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦਿਮਾਗ ਸੀ ,
ਹਿੰਮਤੀ ਦਿਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਲੱਤ ਵੀ ਸੀ ।

ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ,
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਪੂਰੇ ਘਾਨਾ ਦੀ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ
ਇਮੇਨੁਏਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਸੇਨ ਡੀਏਗੋ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ,
ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ
ਹੈਲਮਟ, ਨਿੱਕਰ, ਜੁਰਾਬਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਨੇ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ।

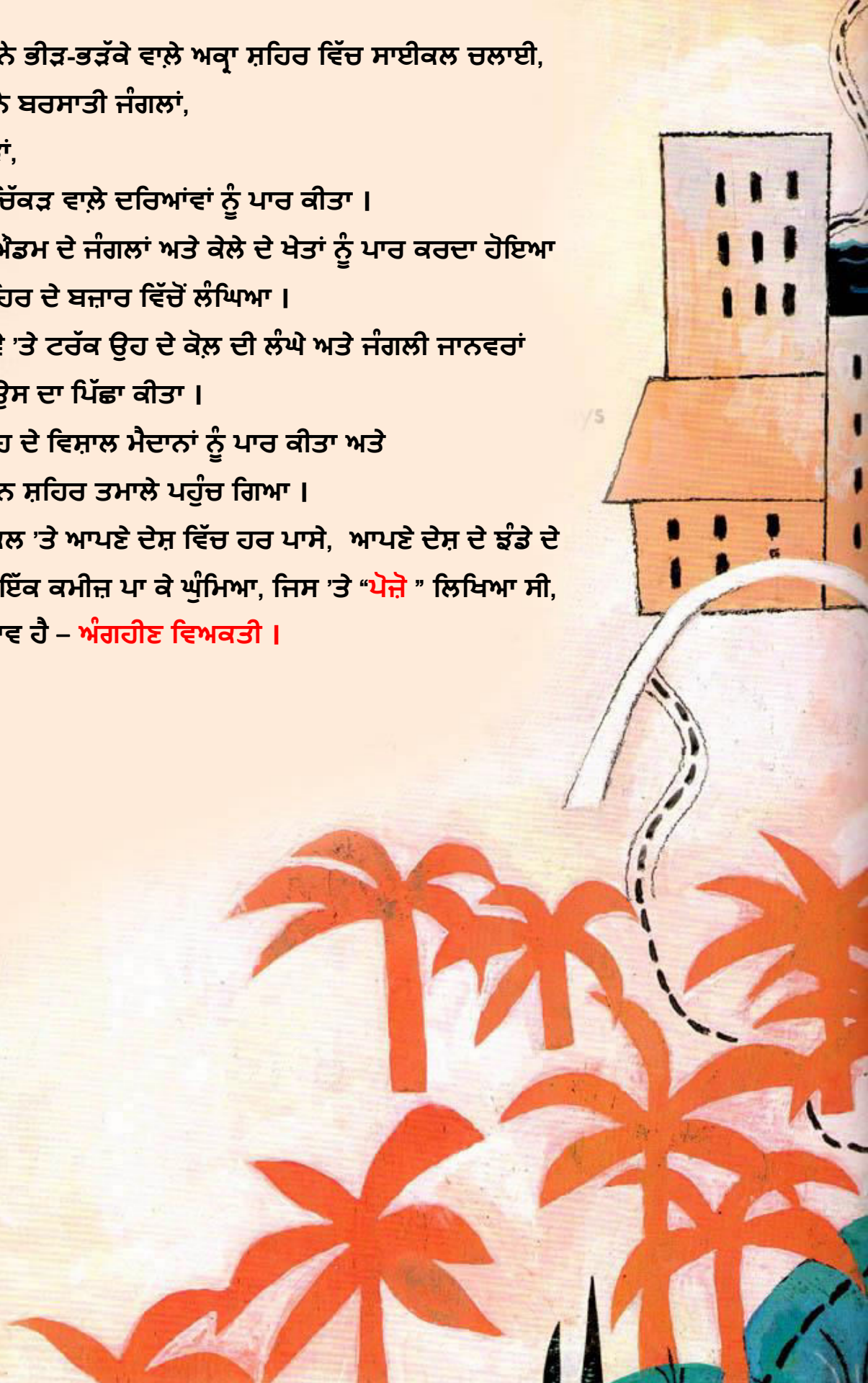

ਫਿਰ ਇਮੇਨੁਏਲ, ਆਪਣੇ ਲੰਮੇ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ ।
ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ।

ਉਹ ਨੇ ਘਰ-ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਗੁਜ਼ਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ , ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਕੀਤੀ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀਣ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਮਿੱਤਰ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ।
ਫਿਰ ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਫ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੰਨਿਆ,
ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਫੇਰ ਨਾਲ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਪੈਡਲ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ
ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਲ ਪਿਆ ।

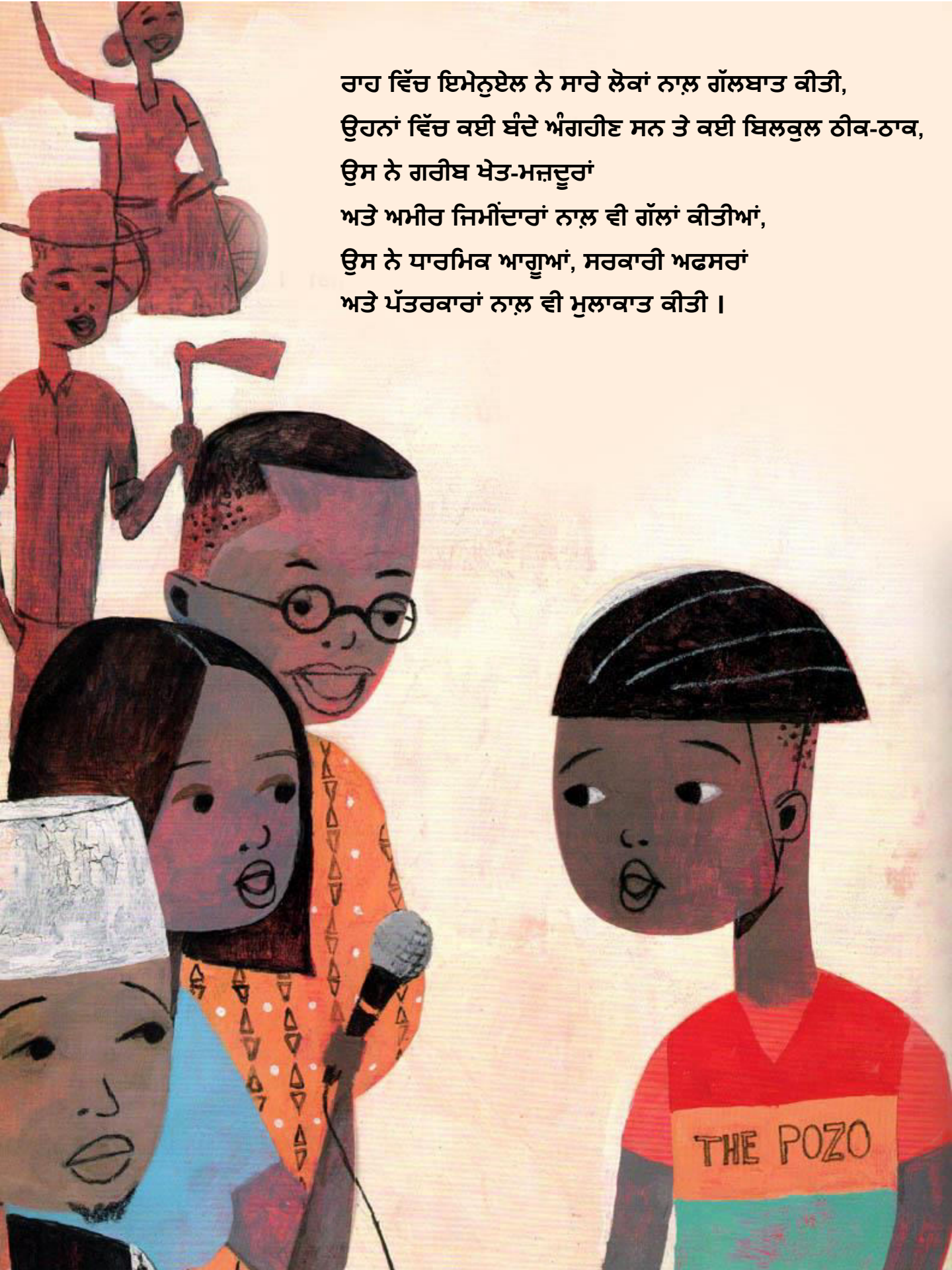

ਇਮੇਨੂਏਲ ਨੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਅਕ੍ਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਈ,
ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਬਰਸਾਤੀ ਜੰਗਲਾਂ,
ਕਈ ਪਹਾੜਾਂ,
ਅਤੇ ਕਈ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ।
ਫਿਰ ਉਹ ਐਡਮ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਕੇਲੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ
ਕੁਮਾਸੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ।
ਤੰਗ ਹਾਈਵੇ 'ਤੇ ਟਰੱਕ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ
ਦੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ।
ਉਸ ਨੇ ਘਾਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ
ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤਮਾਲੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ।
ਉਹ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪਾਸੇ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਝੰਡੇ ਦੇ
ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਪਾ ਕੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ "ਪੇਜੋ" ਲਿਖਿਆ ਸੀ,
ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ - ਅੰਗਹੀਣ ਵਿਅਕਤੀ ।

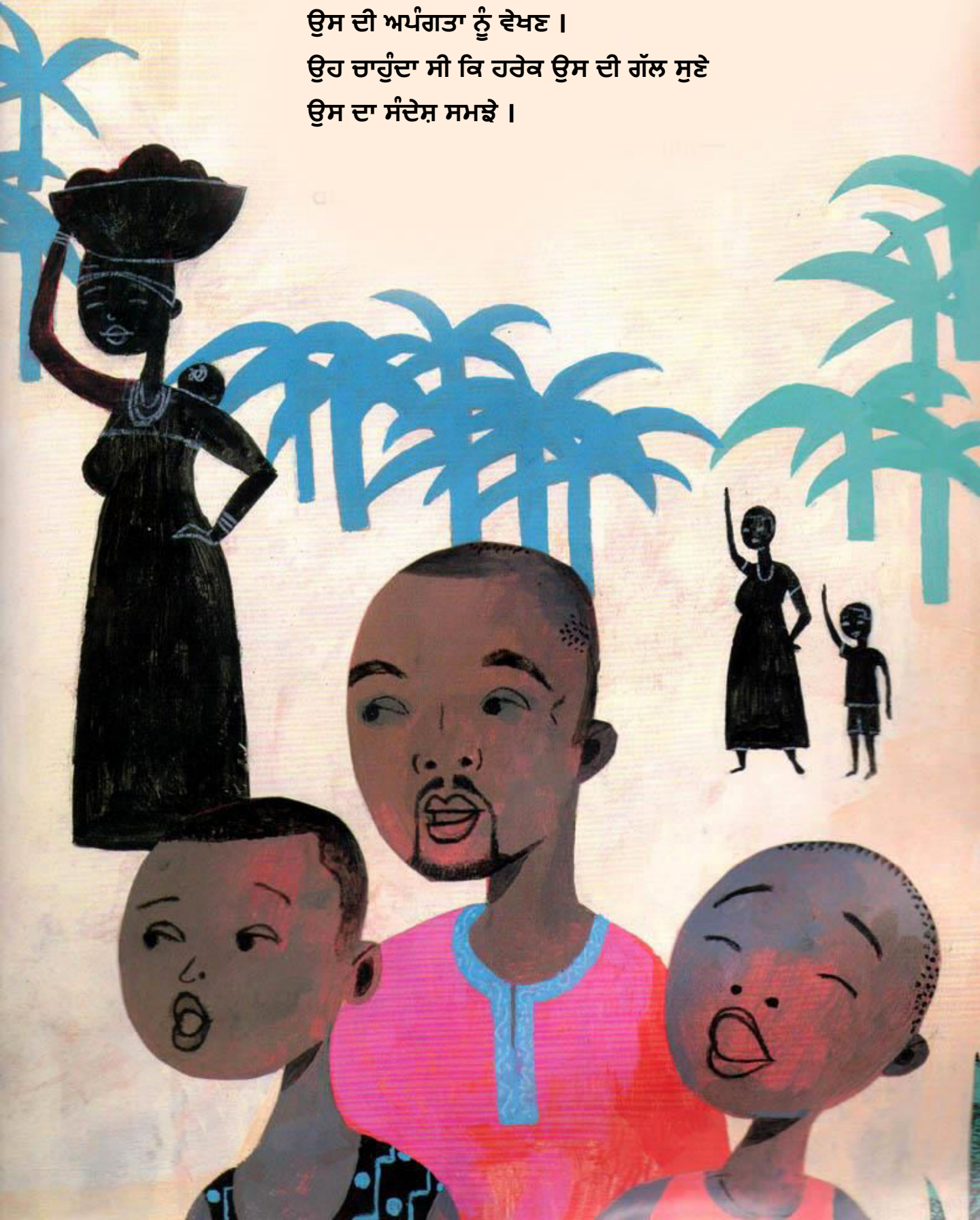

ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ,
ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੰਦੇ ਅੰਗਰੀਣ ਸਨ ਤੇ ਕਈ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ-ਠਾਕ,
ਉਸ ਨੇ ਗਰੀਬ ਖੇਤ-ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ
ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਜਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ,
ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰਾਂ
ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ।

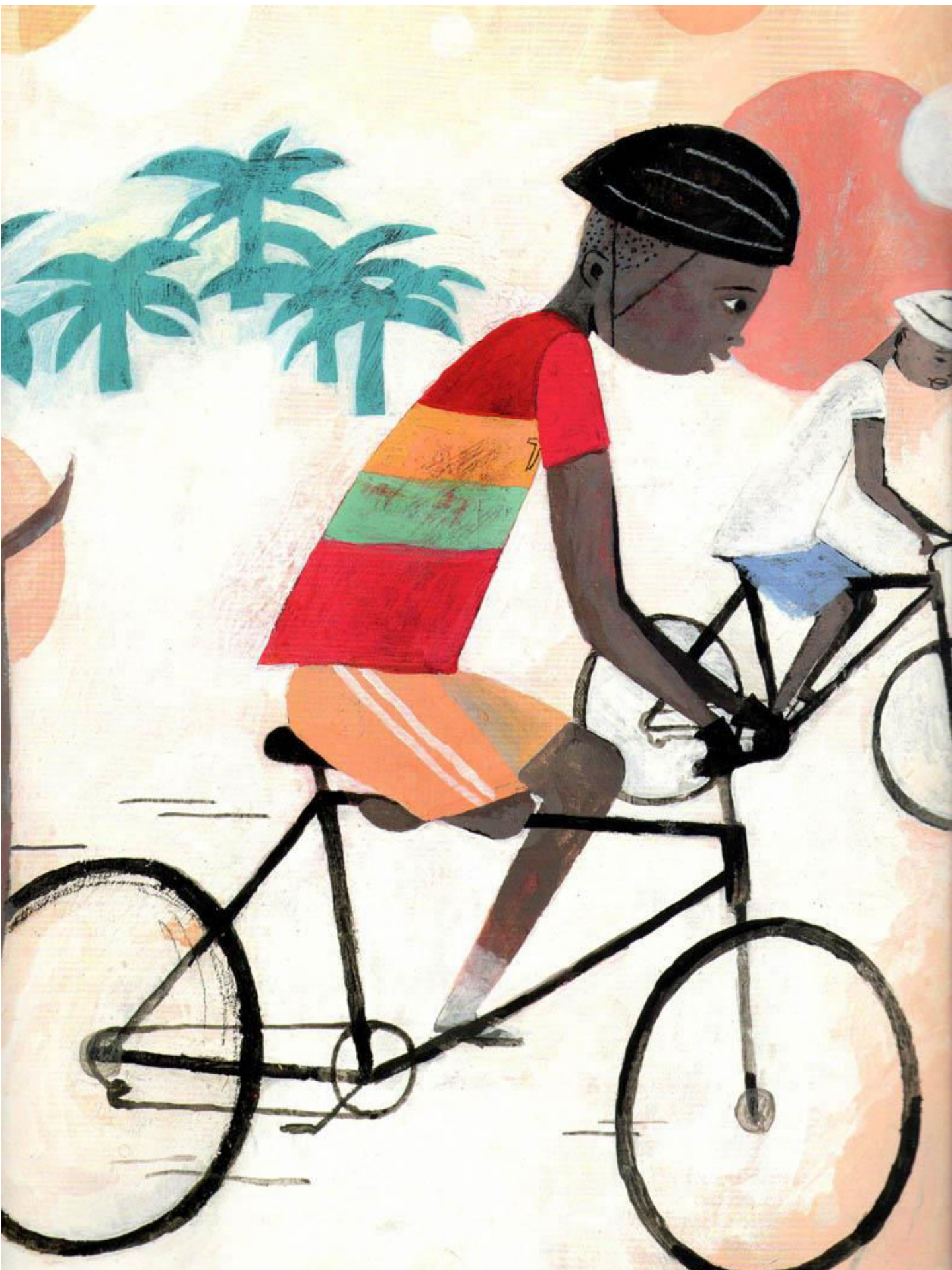

ਇਮੇਨੁਏਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ-
ਉਸ ਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ।
ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ
ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਝੇ ।

ਇਮੇਨੁਏਲ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਦੂਰ ਗਿਆ ,
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਵੱਲ ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਇਆ ।
ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਾਈਆਂ ।
ਅਪੰਗ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ,
ਕੁਝ ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ,
ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਲੋਕੀਂ ਫਿਟਕਾਰਦੇ ਸਨ
ਹੁਣ ਉਹ ਕੋਮੀ ਹੀਰੋ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ।

ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਸਫ਼ਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ,
ਉਹ ਅਕ੍ਰਾ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਸਮੁੰਦਰ ਤਕ ਗਿਆ
ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਕ੍ਰਾ ਮੁੜ ਪਰਤ ਆਇਆ।
ਚਾਰ ਸੌ ਮੀਲ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ।

ਪਰ ਇਮਮਾਨੁਏਲ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਤਸਕੇ ਭੀ ਕਹੀਂ ਆਗੇ ਗਈ,
ਤਸਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਕਿ ਏਕ ਗਜ਼ਬ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਸਿਰਫ਼ ਏਕ ਹੀ ਪੈਰ ਕਾਫੀ ਹੈ,
ਔਰ ਏਕ ਅਕੇਲਾ ਇੰਸਾਨ ਚਾਹੇ, ਤੋ ਵੋ ਦੁਨਿਯਾ ਬਦਲ ਸਕਤਾ ਹੈ.

“ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਬਗੁਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ । ”

-ਇਮੇਨੁਏਲ

ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਇਮੇਨੁਏਲ ਦੇ ਯਤਨ ਹਾਲੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹਨ, 2001 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਾਨਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੰਮੀ ਦੂਰੀ ਦੀ ਸਾਈਕਲ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ 24 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਕ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੈ । ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਈਕੇ ਅਤੇ ਈਐਸਪੀਐਨ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇ ਹਨ, 2004 ਵਿੱਚ ਮਿਸਰ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਾਈਰੋ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਓਲੰਪਿਕ ਟਾਰਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਬਣੀ ਡਾਕੂਮੈਂਟਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ **“ਇਮੇਨੁਏਲ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ”** ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਓਪਰਾ ਵਿਨਫਰੇ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ।

2006 ਵਿੱਚ, ਇਮੇਨੁਏਲ ਦੀ ਸਾਈਕਲ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਘਾਨਾ ਦੀ ਸੰਸਦ ਨੇ “ਅਪੰਗਤਾ ਐਕਟ” ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਬਿੱਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੰਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ । ਇਮੇਨੁਏਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ ਮੈਂ ਘਾਨਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗਹੀਣ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ ।”

ਇਮੇਨੁਏਲ ਹੁਣ ਵੀ ਅਪੰਗ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਫੰਡ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪੰਗ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵੀਲਚੇਅਰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਘਾਨਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ਼ ਮਿਲ ਕੇ ਅਪੰਗ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਨੀਤੀਵਾਨਾਂ, ਸੁਤੰਤਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ – **ਅਪੰਗ, ਅਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ।**

ਇਮੇਨੁਏਲ, ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗਹੀਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਣ ਰਹੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ EmmanuelDream.Org ਵੈਬਸਾਈਟ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ।

A child with dark skin, wearing a red shirt and black shorts, is walking away from the viewer on a light-colored, slightly curved path. The path leads towards a row of stylized green palm trees in the background. The sky is a pale yellow, and the foreground is a mix of light and dark green, suggesting grass or foliage. The overall style is simple and illustrative.

ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ
ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ
ਸਕਦਾ ਹੈ ।